

II

PERCY

Když se člověk řítí z kopce na tácu osmdesátikiletrovou rychlostí a v půlce mu dojde, jakou udělal pitomost, je už pozdě.

Percy taktak minul strom, odrazil se od balvanu, obrátil se kolem své osy a přitom se pořád hnal k dálnici. Ten pitomý tác neměl posilovač řízení.

Slyšel sestry gorgony ječet a na vršku kopce zahlédl korálové hady na hlavě Euryalé, ale neměl čas se tím trápit. Střecha budovy dole se přibližovala jako příď bitevní lodi. Čelní srážka za deset, devět, osm...

Podařilo se mu natočit se bokem, aby si při nárazu nezlámal nohy. Táč přeskákal po střeše a vznesl se do vzduchu. Odletěl na jednu stranu. Percy na druhou.

Zatímco padal k silnici, bleskl mu hlavou strašlivý scénář. Jeho tělo se rozmázne o přední sklo nějakého terénního auta a naštvaný chlap za volantem se ho pokusí smést stěrači. *Z nebe padají pitomí pubertáci! To mi ještě chybělo! Už tak mám zpoždění!*

Jako zázrakem ho nápor větru odvál bokem – právě tak, že minul silnici a zhroutil se do křoví. Nebylo to měkké přistání, ale lepší než na asfalt.

Percy zasténal. Chtělo se mu zůstat ležet a omdlít, ale musel dál.

Vyškrábal se na nohy. Ruce měl poraněné, ale vypadalo to, že si nic nezlomil. Batoh mu zůstal. Někdy během té jízdy přišel o meč, ale věděl, že se mu nakonec zas objeví v kapse jako pero. Patřilo to k jeho kouzlu.

Zadíval se na kopec. Gorgony s pestrými hadími vlasy a v jasně zelených vestách se nedaly přehlédnout. Postupovaly z kopce, pohybovaly se pomaleji než Percy, ale mnohem obratněji. Ty drůbeží nohy se musely ke šplhání hodit. Percy odhadoval, že mu zbývá asi tak pět minut, než se k němu dostanou.

Vysoký plot z pletiva vedle něj odděloval silnici od klikatých uliček, útulných domků a vzrostlých eukalyptů. Byl tam nejspíš proto, aby bránil lidem dostat se na silnici a provádět pitomosti – jako třeba vjíždět na tácku do rychlého pruhu –, ale pletivo bylo samá díra. Percy se jednou z nich snadno protáhl. Mohl by si najít auto a odjet na západ k oceánu. Nerad kradl auta, ale v záležitostech života a smrti posledních několika týdnů si jich pár „vypůjčil“, včetně jednoho policejního. Chtěl je vrátit, ale žádný vůz dlouho nevydržel.

Podíval se na východ. Jak čekal, o necelých sto metrů dál se silnice zařezávala do úpatí kopce. Jako oční důlky obří lebky na něj zírala dvě ústí tunelu, jedno pro každý směr. Uprostřed, kde by měl být nos, vybíhala ze svahu cementová zeď s kovovými dveřmi jako vstupem do bunkru.